

Ліць . септємврій

Ізвестніш держиміж, кріз гднь, хвалу ван: єсть бо на́між
іспаси́тельное сїе дре́во, О́рбіжіе міра, неповідомля похвада.

Пѣснь 3. ірмосъ:

Безъмное величіе мъчітела злочестиваго люди поколеба, дышащее
прощеніе и злочленіе бгомерзакое. Обаче три Отроки не оутрашн
іарость звѣрика, ни Огнь си́едающий, но противодышащ рогоногомъ дхъ,
то Огнемъ суще похвъ: препѣтвій Оцѣвъ и наиз бже, благословенъ єші.

О дре́ва вічніхъ пе́рвый въз человѣцъ хъ, въ та́кіе вселія:
швѣрженіемъ бо жи́зни безъчестнѣшии възди́вся, всемъ
родъ тѣлотѣліи и ѿкій, та́ко вредъ недуга преподаде.
но ѿрѣтше земнородніи возвѣданіе крігніемъ дре́вомъ,
зовемъ: препѣтвій Оцѣвъ и наиз бже, благословенъ єші.

Разрѹши повелѣніе бже, привесла́шаніе: и дре́во принесе смерть
человѣкамъ, єже не благоуременніо причастно бывшее: во
оутвержденіе же тѣло чистнаго, штадъ жи́зни дре́во
возвѣданіемо вѣ, єже раззбойникъ злодѣршъ швѣрзе,
благоразумна зовѣщъ: препѣтвій Оцѣвъ и наиз бже,
благословенъ єші.

Жезлъ ѿбемлетъ краинъ іѡніфова, бдѣца лъ Зрѧ тиль,
цркви́л держакное: та́ко возвѣществитъ преславный крігъ
промовля. венъ бо цркви́л побѣдоносная похвала, и вѣтъ
вѣрою зовѣщымъ: препѣтвій Оцѣвъ и наиз бже, благо-
словенъ єші.

Инъ . ірмосъ:

Образъ златомъ на полѣ денирѣ сльжимъ, трѣ твои Отроцы
не брегша безбожнаго величія: посредѣ же Огня вѣржени, ѿрошаеми
похвъ: благословенъ єші еже соцѣ наихъ.

Мертвыхъ помысливъ оутвердїемъ душі похваламъ, во
глубочини старости прѣбыва, странствованіе творилъ єші
на благодѣланіе вѣрою прѣмилующихъ єгмѣніе, та́ко вѣтвамъ
священныхъ и честныхъ оутченій.

Римъ твой хъ налади́вся добрыхъ, да же любимый не хотаща

Оче